

EBRIS | We know
IOANA books

CHICET-MACOVEICIUC

Acasă

Cuprins

Acum / 9 septembrie 2023	7
Matematica simplă a blocului meu / Anii '90	14
Iarna la Izvoare / Anii '80, undeva în județul Neamț	18
Jurnalul	22
Cartofii prăjiți la bunica-n bucătăria de vară / Decenii la rând.	27
Harta vieților lor / Dintotdeauna.	31
Decizia / 20 aprilie 2020	33
Vestea și ce a urmat după ea / 15 septembrie 2021.	36
Conversație cu Sofia / 15 octombrie 2021, București	37
Frica / 6 noiembrie 2021	39
Lista / 7 noiembrie 2021	41
N-am vrut să cad, a apucat să spună copilul / Anii '80	46
Plecarea lui / 30 noiembrie 2021	50
Aniversarea / 1 decembrie 2021	51
Casele / 5 decembrie 2021	53
Pizza din pâine și resturi / Anii '90.	55
Casa / 18 decembrie 2021	58
Recensământul caselor / 17 decembrie, 2021	60
Duminicile de acasă / Anii '90	63
Macaroanele cu nucă și zahăr / 1986	66
O amandină la cofetăria Diana / Anii '90	69
Porcul din troleu și moartea accentului meu de moldoveancă / 1998	71
Repartiția la cămin / 1998	78

Crăciunul departe / 24 decembrie 2021	82
Tristețe / 26 decembrie 2021	83
Îndoiala / 27 decembrie 2021	85
Mobila / 31 decembrie 2021	87
Prima întâlnire / 9 ianuarie 2022	89
Primele rafturi goale / 12 ianuarie 2022	90
Ora 11.23 / 15 ianuarie 2022	91
Mai sunt 11 zile / 16 ianuarie 2022	92
Au mai rămas șase zile / 20 ianuarie 2022	94
Reacțiile / 23 ianuarie 2022	96
Tăcerile / 24 ianuarie 2022	98
Ziua aceea. O să-i spun, simplu, ZIUA / 27 ianuarie 2022	99
Surpriza! / 28 ianuarie 2022	102
Clar / 5 februarie 2022	104
Nedorul și frica / 6 februarie 2022	106
O scară din Londra, un fel de acasă / 2006	110
Polidinul / Anii '80	113
Haina de tristețe 2022 / 7 februarie 2022, emigrați de 12 zile	117
Plânsul / 13 februarie 2022	118
Primele două luni / 27 martie 2022	120
Zborul Ralucăi / Anii '90	121
Cu asta îmi e cel mai greu / 31 martie 2022	123
leșiri la iarbă verde / Anii '80-'90	125
Incendiul 1999	128
Primul drum înapoi în București după ce ne-am mutat / 6 aprilie 2022	135
Viața în Olanda, capitolul „Când ne ducem la spital” / 10 mai 2022.	138
E deja vară / 5 iunie 2022	143
Cremă anticelulitică aveți? / 3 mai 2022	147
Prima vacanță înapoi în România / 20 iulie 2022	151
Vacanța la mare cu vecinii / 1988	153
Drum bun, mama! / 15 decembrie 2022	155
Mi-am pierdut cea mai bună prietenă / 18 decembrie 2022.	158

Primul Crăciun în noul acasă / 25 decembrie 2022	160
Mă bate vântul! / 4 ianuarie 2023	162
Clubul fetelor / 10 ianuarie 2023	165
Voorpret / 17 ianuarie 2023	167
Moartea / 24 ianuarie 2023	169
Pe cine îngropăm azi? / 2015	182
Cum sunt copiii? / 7 februarie 2023	186
Dansul / 10 februarie 2023	189
Leagănul peste hău / 11 februarie 2023	191
Mama / 8 martie 2023	193
Avioane / 24 martie 2023	195
S-a dus. Îi închidem ochii? / 28 mai 2023.	196
Ziua bună-rea / 31 mai 2023	202
Terapia / 10 iunie 2023	204
Ultima zi aici / 24 iunie 2023	207
Prima zi aici / 25 iunie 2023	211
Accidentul / 19 iulie 2023.	214
Prima lună în casa nouă / 24 iulie 2023	222
E gata vara / 4 septembrie 2023.	224
Prima zi din clasa a șasea / Septembrie 1991	227
Dezrădăcinarea / 5 septembrie 2023.	230
Terapia / 7 septembrie 2023	232
Nos Jeugdjournaal / 11 septembrie 2023.	233
Reclamația la primărie/ 12 iulie 2023.	236
Mâncarea în Olanda / 12 septembrie 2023.	239
Werkspot.nl / Iulie 2023	242
Alergarea de seară / 14 septembrie 2023	244
Cum pleacă oamenii? / 15 septembrie 2023	246
Cunoașterea profundă a vecinului / 17 septembrie 2023	248
20 de lucruri ciudate care le plac olandezilor / 18 septembrie 2023	250
Ședințele cu părinții / 19 septembrie	259
Cursul merge mai departe / 20 septembrie 2023	262
Drumul spre casă / 3 octombrie 2023	265

Acum

9 septembrie 2023

E sâmbătă dimineață. Strâng masa după micul-dejun și mă uit pe geam în timp ce mă șterg pe mâini cu șervetul țesut de bunica în urmă cu (probabil) șase decenii. Vecina de la numărul 20 trece în viteză prin fața casei noastre și mă salută scurt. O salut și eu și mă gândesc: *Ce chestie, habar n-aveam că oamenii de 90 de ani mai au voie să meargă pe bicicletă!*

Pisica portocalie a vecinilor de la numărul 22 se freacă de parbrizul mașinii noastre în timp ce mă privește fix în ochi. Știe că-s bună la suflet și-i dau boabe din proviziile pisicii noastre. Nici nu apuc să bag mâna-n sacul cu boabe, că sună cineva la ușă. Mă uit pe geam, văd doar o claie de păr. Nu identific posesorul.

Merg să deschid ușa. Din prag mă privește unul dintre copiii vecinilor. E desculț și pare să fie în pijama.

— Huiă morhă?! zic mai degrabă întrebător, ca să nu-l chestionez direct ce caută la ușa casei noastre la 9 dimineața, cu ochii cârpiți de somn și (bănuiesc eu) încă nespălat pe dinți.

— Can Ivan speilă? (adică: are voie Ivan să se joace?) zice claia de păr cu o voce bine fezandată în mucii peste noapte.

Nici nu apuc să-i răspund, că-l aud pe mai sus-numitul Ivan coborând scările abrupte mai mult pe fund decât în picioare.

— Cine eee?! răcnește fiul meu în timp ce i se ițesc de sus, de pe scări, șosetele desperecheate și un pic rupte la vârfuri.

Nu apuc să-i răspund nici lui, căci ajunge curând și capul unde-i erau mai devreme picioarele și vede singur cine eee. Prietenul lui de la numărul șase.

— Com bină, zice Ivan după ce se ridică de pe jos.

Adică își poștește prietenul înăuntru.

Traversează umăr la umăr holul îngust, în timp ce-și dau coate chicotind ceva în limba asta afurisită, apoi se împing unul pe altul pe canapeaua din living. Amândoi sunt români.

Nici nu apucă ei să se instaleze comod, iar eu să calc pe prima treaptă a scării care duce spre dormitoarele de sus, cu gândul să fac paturile, că sună iar la ușă.

Deschid.

Altă claie de păr.

— Hoi, zain dă iongăns hir?

În timp ce vorbește, copilul se unduiește abil, astfel încât să vadă pe după mine până în sufragerie. Vrea să știe dacă băieții sunt aici.

— Ia, zic, com bină.

Adică hai și tu înăuntru. Măcar acest tânăr are niște papuci în picioare. Îi dă jos într-o secundă și se repede în sufragerie. Ceilalți doi îl primesc cu strigăte de încântare.

Dau să revin în bucătărie ca să-mi aduc aminte de ce voiam să urc la etaj, când, vaidemine, cât pe ce să fac infarct! Cineva se holbează în casă pe geamul de la bucătărie.

Pfiu, e prietenul primului inculpat, Desculțul. Vrea, desigur, să știe unde sunt băieții. Aici sunt.

Până să apuce el să sune, îi deschid ușa. Mă salută din sprâncene, își aruncă tenișii în hol și se înfige și el în canapea.

Bine că avem loc, îmi zic și pornesc iar spre scară, când aud tropăieli de sus.

— Mami, dă-te deoparte, că fac o schemă, zice Sofia.

Doamne, apără-ne, că abia și-a scos ghipsul, încep să mă gândesc, dar nu termin, căci Sofia aterizează cu un salt direct la parter.

— Paaa, mai zice înainte s-o zbughească pe ușă.

— Alo, unde pleci? o întreb, dar nu-mi răspunde.

O văd pe geam cum aleargă spre casa vecinilor, la prietena ei.

Nu-mi fac griji, peste o oră o să vină udă leoarcă și-o să-mi povestească grăbită cum a căzut iar în lac în timp ce pescuia din salcie un crab. Sau o să vină să-mi spună că a câștigat foarte mulți bani după ce a măturat curțile vecinilor: TREI EURO! Sau o să mă anunțe că pleacă la magazin să-și cumpere markere de toți banii.

Iau teancul de scrisori de pe pantofar. Nu e zi să nu ni se strecoare ceva prin fanta subțire din ușă.

Ba o scrisoare de la primărie în care suntem anunțați că votul cu privire la plasarea băncii de lemn în rondul din intersecție s-a încheiat și banca va fi instalată, iar imediat după asta va fi vopsită de copiii de la grădinița Regenboog (așa frumos se zice la ei *curcubeu*) și că suntem invitați la inaugurare.

Ziarul săptămânal al orașului ne anunță ce evenimente mai sunt în urbe: teatru, expoziții, maratoane pentru seniori, ziua curățeniei, ziua rațelor sălbatice cu penaj scurt etc.

Mesaje de la vecini care organizează vreun mini-festival pe stradă, toată lumea e invitată, sau încep renovările și-și cer suzue că va fi olecuță de zgomot.

Firma de construcții care tocmai finalizează breteaua autostrăzii ne anunță că mai durează trei luni lucrările, își cer scuze și ne explică la ce etapă sunt și cum viața tuturor concitadinilor noștri va fi mai bună în trafic datorită răbdării noastre în tot acest timp.

Am primit și un cupon de reducere la biciclete second-hand pentru copilul mare.

Și un sac reciclabil în care să punem hainele pe care nu le mai vrem, duminică vine un voluntar să le colecteze, sunt pentru refugiații din Ucraina.

Câtă vreme nu-i plic albastru (care vine sigur de la Belasting, direcția de taxe și impozite, nu vrei să primești așa ceva, pentru că probabil ai ceva de plătit), clar sunt vești bune!

Brusc, îmi aduc aminte că am și un soț. Unde-o fi? Traverses sufrageria plină de prepuberi în pijama vorbind despre lucruri pe care mă bucur că nu le înțeleg și ies în curtea din spate. Cu ochelari de sudură pe cap, omul meu înjură vârtos o scândură pe care se străduiește s-o taie oblic. Lucrează la șură. De ce să dea omul meu două sute de euro pe una de la magazin, când poate să dea două sute cincizeci de euro pe materiale plus o sută de ore din viața lui, un sfert de deget și o cantitate inestimabilă de neuroni ca să și-o facă singur?

Vecinul din stânga îl privește și el, aburcat pe gard. E curios cine și mai ales de ce se joacă oare cu fierăstrăul electric sâmbătă dimineață.

— I make schuuuuur, zice al meu mândru, în timp ce vecinul (care și-a făcut și el șura singur, știu, că o văd pe geamul de la dormitor) evaluează atent dacă al meu e mai talentat decât el la șure.

Îi las la treburile lor și mă duc să fac patul.

Când revin la parter, băieții de pe canapea s-au înmulțit. Acum sunt șase. Și pe hol tocmai au intrat și trei fete, dintre care doar una e a mea. Sunt atât de mulți papuci la intrare, încât nu se mai vede podeaua și nu se mai deschide ușa. *Ce drăguț din partea Desculțului, el măcar n-a adus papuci, îmi zic.*

Se înghesuie toți în fața televizorului. Mă uit la ei cu drag, până întreabă primul:

— Heb iă iț tă drincăn?

Adică oare am ceva de băut? *Daaa, am și rom, și vodcă, și cred că voi apela la ele curând, dacă mai sună careva la ușă. Ce dacă nu e nici zece dimineața!*

— Am apă, le zic în neerlandeză¹.

— Hein sap?

Adică suc n-am? Nț. Apă de la robinet. De-aia am câtă vor.

Îi poftesc să vină să-și ia, că doar n-am înnebunit să servesc cu apă pe canapea nouă copii cu vârste între opt și treisprezece ani, toți treziți mult prea devreme. Beau toți, pe rând, îmi mulțumesc civilizată, iar eu rămân fără pahare curate.

— Mami? aud o voce în română. Ne e foame.

Cum Măicuța Domnului le e foame deja, că acum o oră au mâncat și lapte cu cereale, și ovăz fiert cu fructe și ou. Și ce sfinți din Cer să le dau, că-s mulți și-n creștere?

1. Nu știu dacă știți, dar limba vorbită aici, în Regatul Țărilor de Jos, se numește oficial neerlandeză. Olandeza (*Hollands* în neerlandeză) este doar un dialect al limbii neerlandeze, vorbit doar într-o regiune a Țărilor de Jos. Această limbă afurisită, pardon, am vrut să spun superbă, se mai vorbește și în Belgia, Surinam, Aruba etc; în total peste 22 de milioane de oameni au ca limbă maternă neerlandeza, sau *Nederlands*, cum îi spun ei. Așa că o să-i spun și eu așa în restul cărții, deși între noi, când vorbim la o bere despre progresele noastre în limba lui Van Gogh (care, apropo, se citește *Fan Hoh*), *olandeză* îi zicem. Dar, deh, în cărți e bine să fim cât se poate de preciși, așa că editorul cărții mi-a sugerat discret să-i spun cum îi zice oficial, *neerlandeză*, și pentru asta vă cer scuze.

Știu, le fac o găleată de popcorn, le tai felii cinci mere și apoi fug de-acasă!

Fac popcorn, distribui în castroane, le dau și mere și mă retrag sus să scriu.

Cobor peste o oră să-i dau pe toți afară. Nu plouă, deci nu mă simt deloc vinovată. I-am hrănit, i-am hidratat, le-am dat adăpost și canapea, acuma gata, e timpul să alerge pe-afară.

— Com op, chinderen, baută speilă!

Adică hai, afară la joacă. Pufnesc toți, comentează nemulțumiți, dar se conformează. Le ia ceva timp să-și identifice papucii, se încălță și ies pe rând.

În următoarea oră îi aud strigând printre case.

Curând vine primul copil înapoi să ceară de mâncare. De data asta sunt pregătită, am făcut chiftele suedeze cu sos, dulceață și piure. După-amiază mergem la plajă, e la o jumătate de oră distanță de casa noastră. Ne vedem cu prieteni noi, copiii se plac, noi, adulții, ne simpatizăm. Râdem. Facem baie în Marea Nordului. E plăcut, cred, deși nu-mi mai simt genunchii.

Nu faci bine, îmi scrie o amică, expații se bălăcesc în bălțile mici pe care le lasă marea în urmă, acolo trebuie să te bagi, nu în MAREA aia mare, acolo doar olandezii sunt nebuni să se scalde.

E drept, în mare sunt puțini oameni. Majoritatea, mici și mari, se stropesc unii pe alții în băltoacele cu apă caldă până la glezne.

Dar, hei, eu mi-am propus să mă integrez complet și sistematic. *Go full Dutch*, chiar dacă făcând asta îmi voi congela complet părțile femeiești. Oricum nu mai am cine știe ce nevoie de ele!

Mă gândesc la cât de mult ni s-a schimbat viața în ultimii doi ani, din clipa în care am știut sigur că vom pleca. Pe atunci, neerlandeza mi se părea mai degrabă o complicație respiratorie,

o încercare disperată a unui neamț beat, suferind de bronșită acută, să zică ceva fără sens în engleză. Iar acum citesc presa în neerlandeză, glumesc cu vecinii și pot chiar să am un ton ironic extrem de pitoresc (dacă-mi iau la timp pastilele de gât). Ascult cu plăcere poezie în neerlandeză și cânt versurile cântecelor lor pop-țărănești, pe care le găsesc duioase.

Ca să vezi, e adevărat ce-am citit cândva într-o memă pe internet: dacă pui suficient timp și efort în ceva, acel ceva crește și devine parte firească (posibil, chiar plăcută) din viața ta. Dacă am putut eu să fac asta, e clar că toată lumea poate cam orice.